

Forskelsbehandling af sommerhus- og helårshusområder med hensyn til driftsbidrag til spildevandsanlæg

FOB nr. 84.111

Kritiseret, at miljøministeriet på et ufuldstændigt grundlag havde truffet afgørelse vedrørende en klage om uberettiget forskelsbehandling af sommerhus- og helårsområder ved fastsættelse af driftsbidrag til spildevandsanlæg.

Henstillet til miljøministeriet at genoptage sagens behandling og herunder inddrage nogle nærmere angivne principielle kommunalretlige problemstillinger, som sagen rejste.

(J. nr. 1983-64-11).

Et rådgivende ingeniørfirma A klagede på vegne af et interessentskab B til mig over miljøministeriets afgørelse om at stadfæste miljøstyrelsens afgørelse vedrørende kloakbidrag for B.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at Sydfalster kommune havde opdelt sin betalingsvedtægt for kloakanlæg i

1. by- og landzoneområder uden for fritids- og sommerhusområder (i det følgende kaldt helårsområder), og
2. fritids- og sommerhusområder (i det følgende kaldt sommerhusområder).

De to områder skulle efter betalingsvedtægten betale anlægs- og driftsudgifter m.v. til kommunens spildevandsanlæg efter forskellige principper.

For så vidt angik *anlægsudgifterne* havde kommunen i henhold til miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, fastsat sit bidrag for almen offentlig interesse til 15% for helårsområderne og 5% for sommerhusområderne.

For så vidt angik *driftsudgifterne* havde kommunen besluttet at afholde disse for helårsområderne, medens de i sommerhusområderne skulle fordeles over det i sommerhusområdet bebyggede og tilsluttede antal grunde efter antal ekvivalentpersoner.

Bestemmelserne om, at der skulle ydes 15% for almen interesse til helårsområderne og 5% til sommerhusområderne var videreført fra tidligere landvæsenkommissionskendelser, afsagt i perioden 1960-1974, og begrundedes af

kommunen (bl.a.) med, at der var en faktisk forskel i den almene interesse i kloakeringen af de to områder.

Opkrævningen af driftsbidrag i sommerhusområderne, men ikke i helårsområderne, begrundedes af kommunen med, at de fastboende (i modsætning til sommerhusejerne) betalte til driften af spildevandsanlæggene gennem de kommunale skatter.

A klagede på vegne af B til miljøstyrelsen og miljøministeriet over, at Sydfalster kommune i henhold til kommunens betalingsvedtægt udøvede en efter deres opfattelse uacceptabel forskelsbehandling mellem sommerhusområderne og helårsområderne. B var indehaver af 418 sommerhusparceller, der var beliggende i et sommerhusområde med ca. 2.900 sommerhusejendomme, som var tilsluttet samme centralrenseanlæg som et helårsområde med ca. 500 ejendomme. Det var A's opfattelse, at anlægsbidrag og driftsbidrag burde opkræves efter samme principper i sommerhus- og helårsområderne.

Miljøstyrelsen tog i skrivelse af 18. november 1981 stilling til A's klage over forskelsbehandlingen. I skrivelsen anførte miljøstyrelsen, at det ikke kunne udledes af miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, eller forarbejderne til denne bestemmelse, at de kommunale tilskud nødvendigvis skulle ydes efter ensartede takster for samtlige områder i en kommune. Det var styrelsens opfattelse, at det i visse tilfælde kunne være velbegrundet at fastsætte det lovpligtige tilskud på basis af en konkret vurdering af de enkelte områder, »idet der herigennem kan opnås en højere grad af lighedsbehandling, end såfremt tilskud over alt skulle ydes efter samme takst.« Miljøstyrelsen fandt ikke at kunne kritisere, at Sydfalster kommune ydede tilskud for almeninteresser med forskellige procentsatser for henholdsvis helårs- og sommerhusområderne, idet der efter styrelsens opfattelse måtte tages hensyn til, »at tilskuddet for begge områders vedkommende finansieres over de udskrevne skatter, og derved hovedsageligt af de fastboende i kommunen. På samme baggrund finder miljøstyrelsen ikke anledning til at kritisere, at der opkræves driftsbidrag til spildevandsanlægget i sommerhusområdet for disse ejendommers ejere.«

A klagede i skrivelse af 24. november 1981 for B til miljøministeriet over miljøstyrelsens afgørelse. A anførte, at helårsområdet og sommerhusområdet var tilsluttet fælles rensningsanlæg, hvor belastningen fra sommerhusområdet var angivet til at være næsten 4 gange så stor som belastningen fra helårsområdet, idet det samtidig var forudsat, at der ikke var forskel i spildevandsmængden fra en normal beboelse i henholdsvis det ene og det andet område. På den baggrund fandt A, at den almene interesse i spildevandsbortskaffelsen måtte være mindst lige så stor for sommerhusområdet som for helårsområdet. A fandt endvidere, under henvisning til bl.a. forarbejderne til miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, at det kommunale tilskud burde være mindst 15% for begge områders vedkommende. A tog endvidere afstand fra, at miljøstyrelsen »overhovedet inddrager skattepolitik i afgørelser efter miljøbeskyttelsesloven«. Men bortset herfra, fandt A også, at miljøstyrelsens betragtninger var uholdbare, fordi sommerhusejerne over de (forholdsvis høje) kommunale grundskatter var med til at nedsætte den personlige kommunale beskatning for kommunens helårsbeboere, og dermed i princippet også med til at betale for helårsområdernes drifts- og vedligeholdelsesudgifter.

I skrivelse af 24. maj 1982 tog miljøministeriet i henhold til miljøbeskyttelseslovens § 70, stk. 2, stilling til klagen efter forud indhentet udtalelse fra miljøsty-

relsen. Miljøministeriet erklærede sig enig i det, miljøstyrelsen havde anført om fortolkningen af miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, og anførte videre:

»Det er ligeledes departementets opfattelse, at det i visse tilfælde kan være velbegrunderet at fastsætte det lovpligtige tilskud på basis af en konkret vurdering af de enkelte områder, idet der herigennem kan opnås en højere grad af lighedsbehandling, end såfremt tilskud overalt skulle ydes efter samme takst. Departementet er endelig af den opfattelse, at der, jfr. miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 1, og bemærkningerne hertil, er overladt kommunerne et vidt skøn ved vurderingen af, hvilke faktorer der kan indgå ved fordelingen af udgifter til spildevandsanlæg. Departementet finder det herefter ikke godtgjort, at Sydfalster kommune ved tilskudsfordelingen i betalingsvedtægten har taget usaglige hensyn, og man er på denne baggrund og under henvisning til bestemmelserne i de tidligere landvæsenskommissionskendelser enig med miljøstyrelsen i, at Sydfalster kommune i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 27 har haft hjemmel til at yde de anfægtede forskellige tilskud til henholdsvis helårsområdet og sommerhusområdet.

...«

På denne baggrund stadfæstede miljøministeriet miljøstyrelsens afgørelse af 18. november 1981.

I skrivelse af 22. september 1982 til A præciserede miljøministeriet, at ministeriet i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 8, alene havde foretaget en retlig vurdering af Sydfalsters kommunalbestyrelses fordeling af tilskud til spildevandsanlæg, det vil sige en vurdering af, om kommunalbestyrelsen havde haft hjemmel til at træffe sin afgørelse, og om almindelige forvaltningsretlige grundsætninger i øvrigt var overholdt. Derimod havde ministeriet ikke foretaget en konkret vurdering af de enkelte områder, idet en sådan vurdering efter miljøbeskyttelseslovens § 27 lå inden for det kommunale skøn.

I skrivelse af 17. januar 1983 klagede A til mig over afgørelserne vedrørende Sydfalsters kommunes »forskelsbehandling(en) mellem helårsejendomme og fritidshusejendomme med hensyn til kommunens bidrag for almen interesse« og »driftsbidrag«. A gentog i det væsentlige de synspunkter, der tidligere var fremført over for miljøstyrelsen og miljøministeriet og bemærkede i øvrigt, at ejendomsbeskatningen, som udgjorde 20% af den samlede beskatning i Sydfalster kommune, for en væsentlig dels vedkommende netop betales af sommerhusområderne.

I skrivelse af 12. april 1983 henholdt miljøstyrelsen sig til sine tidligere udtalelser i sagen.

I skrivelse af 13. maj 1983 redegjorde miljøministeriet for sin opfattelse med hensyn til fortolkningen af miljøbeskyttelseslovens § 27 - i overensstemmelse med det ovenfor anførte.

Om den konkrete sag anførte miljøministeriet, at ministeriet var af den opfattelse, »at Sydfalster kommune ved tilskudsfordelingen i betalingsvedtægten ikke har taget usaglige hensyn. På denne baggrund og under hensyn til tidligere landvæsenskommissionskendelser« fandt ministeriet, at kommunen i medfør af § 27 i miljøbeskyttelsesloven havde haft hjemmel til at fastsætte tilskuddene som angivet i betalingsvedtægten med 15% til helårsområdet og

5% til sommerhusområdet. Herefter anførte ministeriet, at »de samme betragtninger« vil gøre sig gældende over for A's klage angående bestemmelserne i betalingsvedtægten om driftsbidragene. Ministeriet tilføjede, at kommunen havde opkrævet driftsbidrag fra beboerne i sommerhusområdet, mens kommunen i helårsområdet havde besluttet ikke at opkræve driftsbidrag, men ladet bidraget opkræve over de kommunale skatter. Beboerne i sommerhusområdet betalte således kun for deres eget område. I tilfælde af, at der ved driften ville være udgifter til begge områder, beregnedes beløbet forholdsomt.

Jeg udtalte herefter følgende i en skrivelse til A:

» ...

ad 1. Sydfalsters kommunes beslutning om at yde tilskud til kloakanlægget for almen offentlig interesse, jfr. miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, med forskellige procentsatser for henholdsvis helårs- og sommerhusområdet:

Miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, har som bekendt følgende indhold:

»Har anlægget almen offentlig interesse, skal kommunen ud over de udgifter, som pålægges kommunens egne ejendomme og offentlige arealer, yde tilskud til eller henstand med udgifterne ved anlæggets etablering eller drift.«

Det kan ikke af bestemmelsens ordlyd udledes, at det lovpligtige tilskud skal ydes med ensartede takster for alle områder i en kommune.

Heller ikke af bemærkningerne til forslag til lov om miljøbeskyttelse vedrørende § 27, stk. 4 (dengang stk. 2), (jfr. Folketingstidende 1972-73, tillæg A, spalte 3971-3973), som (A) har citeret i skrivelse af 24. november 1981 til miljøministeriet, kan en sådan fortolkning udledes.

Et vist fortolkningsbidrag findes imidlertid efter min opfattelse i miljøministerens besvarelse af spørgsmål 3 under udvalgsbehandling af lovforslaget (Folketingstidende 1972-73, tillæg B, spalte 2221). Folketingets miljøudvalg havde spurgt ministeren om, hvilke områder bestemmelserne i § 27, stk. 4 (dengang § 27, stk. 2), kunne tænkes anvendt på. Hertil svarede ministeren, at blandt de områder, som den ny bestemmelse umiddelbart ville finde anvendelse på, måtte især fremhæves større kloakeringssager i byzoneområder og i forbindelse hermed sager om etablering af nye eller udvidelse af eksisterende rensningsanlæg. Ministeren anførte herefter, at »Bestemmelsen ville *endvidere efter omstændighederne* (fremhævet af mig) tillige kunne finde anvendelse i forbindelse med gennemførelse af tilsvarende foranstaltninger, for eksempel i sommerhusområder.«

På linie hermed ligger ministerens besvarelse af spørgsmål 60 under folketingsudvalgets behandling af forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, som (A) har henvist til i skrivelse af 12. marts 1982 til miljøministeriet. På et spørgsmål om, hvorvidt spildevandsanlæg i fritidshusområder kan siges at have almen offentlig interesse, og dermed være

omfattet af § 27, stk. 4, (dengang stk. 2), svarede ministeren bl.a. følgende:

»Reglens anvendelse beror på en række konkrete forhold, men bestemmelsen *kan efter omstændighederne* finde anvendelse på *i hvert fald større sager* (fremhævet af mig) om etablering eller udbygning af spildevandsanlæg i sommerhusområder.«

Heraf må efter min opfattelse nærmest udledes, at ydelsen af kommunale tilskud for almen interesse kan ske på grundlag af en konkret vurdering af den almene offentlige interesse i spildevandsbortskaffelsen fra et bestemt område. Da denne almene interesse kan være forskellig for forskellige områder, uanset om disse er tilsluttet samme spildevandsanlæg, finder jeg ikke at have grundlag for at kritisere den fortolkning af § 27, stk. 4, som myndighederne i den foreliggende sag har anlagt, og hvorefter tilskuddene kan ydes med forskellige procentsatser for forskellige områder. Jeg bemærker herved også, at de ovenfor gengivne udtalelser i folketingsmaterialet synes at være udtryk for, at der typisk består en formodning for, at der er knyttet en højere grad af almen offentlig interesse til kloakering af områder med helårsbebyggelse end sommerhusområder, jfr. herved udtrykkene »endvidere efter omstændighederne« og »kan efter omstændighederne ... på i hvert fald større sager ...«

Jeg bemærker endvidere i den forbindelse, at jeg ikke mener, at ministerens tilføjelse ved besvarelsen af spørgsmål 60 kan føre til et andet resultat. Når det i besvarelsen tilføjes, at der »i kommuner, hvor der gives et generelt tilskud til den offentlige kloakforsynings samlede investeringer, vil tilskuddet også dække offentlige kloakanlæg i sommerhusområder«, forstår jeg tilføjelsen således, at den tager sigte på de situationer, hvor der netop ydes *generelt* tilskud, uden at der findes grundlag for at foretage en konkret vurdering af de forskellige almene offentlige interesser, der måtte knytte sig til kloakering af forskellige områder.

Jeg finder herefter ikke at kunne kritisere, at miljøstyrelsen og miljøministeriet ikke i den foreliggende sag har fundet grundlag for at ændre Sydfalster kommunes betalingsvedtægt, for så vidt angår bestemmelserne om de forskellige tilskud for almen interesse, idet der efter min opfattelse ikke er holdepunkter for at antage, at kommunen har lagt usaglige hensyn til grund ved sin fastsættelse af tilskuddene på 5% og 15% for henholdsvis sommerhus- og helårsområder. Det tilføjes, at jeg har bemærket mig, at miljøministeriet ikke har begrundet sin afgørelse med skattepolitiske overvejelser. Jeg er enig i den formulering, miljøministeriet har givet afgørelsen om, at Sydfalster kommune har haft hjemmel til at yde de anfægtede forskellige tilskud til henholdsvis helårs- og sommerhusområdet.

ad 2. Påligningen af driftsudgifterne:

Betalingsvedtægten for kloakanlæg indeholder i kapitel II bestemmelser om by- og landzoneområder uden for fritids- og sommerhusområder. § 4 indeholder følgende bestemmelse om disse områders vedligeholdelse:

»Sydfalster kommune passer og vedligeholder alle offentlige kloak- og rensningsanlæg og alle herved forbundne udgifter afholdes af kommunen.«

Betalingsvedtægtens kapitel III indeholder bestemmelser om fritids- og sommerhusområder. § 7 indeholder følgende bestemmelse om disse områders vedligeholdelse:

»Stk. 1. Sydfalster kommune passer og vedligeholder alle offentlige kloak- og rensningsanlæg i kommunen.

Der opstilles et driftsbudget, og omkostningerne fordeles over det i sommerhusområdet bebyggede og tilsluttede antal grunde. Fordelingen sker efter antal ekvivalentpersoner (p.e.) fastsat i henhold til § 5, afsnit 1 a, idet der - bortset fra campingpladser - dog ikke tages hensyn til grundenes areal.

Over- eller underskud i de opkrævede beløb overføres til næste årsregnskab.

Stk. 2. Når et område er færdigkloakeret pålignes driftsbidrag, der opføres og betales over ejendomsskattebilletten og indgår i fællesanlægget for sommerhusområdet.«

Som det fremgår af de citerede bestemmelser, betaler sommerhusejerne fuldtud for driften og vedligeholdelsen af kloakanlæg i sommerhusområdet, medens driften og vedligeholdelsen i helårsområdet fuldtud betales af kommunen.

Det følger af det, der er anført ovenfor under punkt 1, at det forhold, at der således også, for så vidt angår driftsudgifterne, ydes forskellige tilskud til helårsområderne, henholdsvis sommerhusområderne, ikke i sig selv kan give mig grundlag for kritik.

Jeg finder heller ikke grundlag for at kritisere myndighedernes opfattelse, hvorefter bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, må antages at indeholde hjemmel for at graduere de kommunale tilskud til anlægsudgifterne, henholdsvis driftsudgifterne på forskellig måde.

Hermed er der imidlertid ikke taget stilling til, om også den foreliggende betalingsordning kan anses for lovlig.

Udgangspunktet for en nærmere vurdering heraf må tages i det forhold, at miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, ikke blot hjemler en fravigelse af det hovedsynspunkt, som er forudsat ved miljøbeskyttelseslovens udformning, og hvorefter det må påhvile forureneren at betale for nødvendige miljøbeskyttelsesforanstaltninger, men at bestemmelsen tillige er udtryk for en vis modifikation i forhold til, hvad der ville følge af almindelige kommunalretlige grundsætninger.

Det er således antaget i den kommunalretlige praksis og litteratur, at det ved fastsættelsen af takster og afgifter for ydelser fra kommunale forsyningsvirksomheder gælder som et udgangspunkt, at der bør tilvejebringes dækning af de faktiske udgifter ved den pågældende virksomhed (»hvile i sig selv«princippet). Jeg henviser nærmere til de sager, der er

refereret i Folketingets ombudsmands beretning for året 1972, s. 101 (elektricitetsafgifter), og 1975, s. 380 (vandafgift).

Rækkevidden af bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, giver på denne baggrund anledning til betydelig tvivl.

Bl.a. i tilslutning til landsretsdommen i Ugeskrift for Retsvæsen 1977, s. 779, er der således i den juridiske litteratur rejst spørgsmål om, hvorvidt en kommunalbestyrelse er berettiget til over det almindelige kommunale budget at afholde samtlige omkostninger ved driften af et spildevandsanlæg, og det er gjort gældende, at det i hvert fald må være en forudsætning for, at en sådan ordning kan være lovlig, at den gælder generelt. Hertil kommer, at Sydfalster kommune udtrykkeligt har begrundet betalingsvedtægtens bestemmelser, hvorefter kommunen endeligt afholder de driftsudgifter, der kan henføres til helårsområderne, medens de tilsvarende udgifter, for så vidt angår sommerhusområderne, pålignes lodsjerne, med en henvisning til, at de fastboende (i modsætning til sommerhusejerne) indirekte betaler driften af spildevandsanlæggene gennem de kommunale skatter.

Denne begrundelse bygger ikke på hensyn, der er sammenfaldende med de forhold vedrørende spildevandsanlæggets »almene offentlige interesse«, der lovligt kan begrunde, at der ydes forskellige tilskud til helårsområder, henholdsvis sommerhusområder. Det er derfor et selvstændigt yderligere spørgsmål, om disse andre mere skattepolitisk prægede hensyn, der - må jeg forstå - i det væsentlige har været bestemmende for den foreliggende udformning af betalingsordningen, for så vidt angår driftsudgifterne, lovligt har kunnet varetages inden for rammerne af bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, sammenholdt med almindelige kommunalretlige grundsætninger (om kommunalfuldmagtens indhold).

Miljøministeriets afgørelse af 24. maj 1982, hvorved ministeriet stadfæstede miljøstyrelsens afgørelse, indeholder ikke nogen direkte stillingtagen til (A's) klage vedrørende driftsbidragene. Derimod har ministeriet i udtalelsen af 13. maj 1983 til mig anført, at »De samme betragtninger (som med hensyn til fordelingen af anlægsbidragene; min bemærkning) vil gøre sig gældende over for (A's) pkt. 4 i klageskrivelsen (vedrørende driftsbidragene; min bemærkning)«.

På baggrund af miljøministeriets udtalelse kan jeg ikke lægge til grund, at de principielle problemstillinger, som jeg har påpeget i det foregående, har været inddraget i miljøministeriets overvejelser, og jeg må derfor være af den opfattelse, at miljøministeriets afgørelse i skrivelsen af 24. maj 1982 er truffet på et ufuldstændigt grundlag.

Jeg har gjort miljøministeriet bekendt med min opfattelse, og jeg har samtidig henstillet til ministeriet at genoptage sagens behandling. I forbindelse hermed har jeg over for miljøministeriet peget på det ønskelige i, at ministeriet som et led i sin fornyede behandling af sagen retter henvendelse til indenrigsministeriet med henblik på afklaring af forholdet til

de mere almindelige kommunalretlige spørgsmål, som sagen rejser. Jeg har herved bemærket, at jeg er bekendt med, at spørgsmålet om rækkevidden af »hvile i sig selv« princippet på forskellige kommunale virksomhedsområder for tiden er genstand for principielle overvejelser i indenrigsministeriet.

Jeg har anmodet miljøministeriet om underretning om, hvad der videre sker i sagen.

Jeg har sendt kopi af denne skrivelse til indenrigsministeriet til orientering.

...«

Supplerende oplysninger om sagen

Ved skrivelse af 26. marts 1985 rettede miljøstyrelsen i overensstemmelse med ombudsmandens henstilling og med indforståelse af miljøministeren henvendelse til indenrigsministeriet med henblik på en afklaring af forholdet til de almindelige kommunalretlige spørgsmål, som sagen om opkrævning af kloakbidrag i Sydfalster kommune rejste.

I den anledning udtalte indenrigsministeriet i skrivelse af 13. august 1986, at spørgsmålet om lovligheden af de forskellige betalingssatser måtte bero på en fortolkning af miljøbeskyttelseslovens § 27 og af, om det almindelige kommunalretlige princip »hvile i sig selv« var fraveget ved stk. 4 i denne bestemmelse.

Indenrigsministeriet anførte for sit vedkommende, at Sydfalster kommune ikke lovligt havde kunnet begrunde kommunens fulde afholdelse af driftsudgifterne til spildevandsanlæggene for de fastboende med, at disse betalte til driften over de kommunale skatter. Baggrunden herfor var, at almindelige kommunale udgifter ikke kunne henføres til den ene eller anden indtægtsart.

I skrivelse af 17. oktober 1986 udtalte miljøstyrelsen, at indenrigsministeriets skrivelse ikke havde givet anledning til, at miljøstyrelsen havde ændret opfattelse, idet udgifterne ved udførelse, drift og vedligeholdelse af spildevandsanlæg efter bestemmelsen i § 27, stk. 1, afholdes og fordeles efter regler, der fastsættes af kommunalbestyrelsen.

Det vil således være kommunalbestyrelsen, der i første række afgør størrelsen af det tilskud, der skal ydes efter § 27, stk. 4, ved anlæg af almen offentlig interesse, og hvilken form tilskuddet skal have.

Det var miljøstyrelsens opfattelse, at det ikke ud af lovens § 27, stk. 4, kunne uddrages, at der skulle ydes ensartet tilskud for samtlige områder i kommunen. I visse tilfælde kunne det være velbegrundet at fastsætte det lovpligtige tilskud på basis af en konkret vurdering af de enkelte grupper af udledere. I den konkrete sag helårsområder kontra sommerhusområder.

Miljøstyrelsen fandt fremdeles, at kommunen i betalingsvedtægten havde haft hjemmel til at yde de anfægtede forskellige tilskud, og at den ikke havde taget usaglige hensyn.

I skrivelse af 12. februar 1987 udtalte miljøministeriet, at man er enig i, at rækkevidden af bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, gav anledning til tvivl.

For så vidt ombudsmanden havde henvist til spørgsmål, der var rejst i den juridiske litteratur om finansiering af driftsudgifterne til spildevandsanlæg, kunne ministeriet bemærke, at ordninger, hvorefter driftssiden finansieres over det almindelige kommunale budget som tilskud, bl.a. er forudsat i forbindelse med den ændring af miljøbeskyttelsesloven, der fandt sted i 1978, jfr. Folketingstidende 1977-78, tillæg A, sp. 524. Efter ministeriets opfattelse kunne en kommunalbestyrelse således lovligt vedtage en sådan betalingsordning, uanset at ikke alle kommunens borgere boede i områder, hvor betalingsvedtægten var gældende.

Miljøministeriet var fortsat af den opfattelse, at miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, indeholder hjemmel til at yde forskellige tilskud til henholdsvis helårsområderne og sommerhusområderne, samt at det på den baggrund måtte antages, at en kommunalbestyrelse i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 27 kunne vedtage en betalingsordning, hvorefter driftsudgifterne fordeltes således, som det var tilfældet i den foreliggende sag.

Med hensyn til det ligeledes rejste spørgsmål om, hvorvidt de mere skattepolitiske prægede hensyn, som ombudsmanden fandt havde været bestemmende for betalingsvedtægten udformning, lovligt kunne varetages inden for rammerne af miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 4, bemærkede ministeriet, at de »almindelige økonomiske forhold mellem sommerhusområde og den øvrige del af kommunen« var indgået i landvæsenskommissionens overvejelser vedrørende driftsudgifternes fordeling i forbindelse med de tidligere efter vandløbslovens regler afsagte kendelser, samt at østre landsret i en dom afsagt den 28. november 1983 bl.a. med henvisning til, at Sydfalster kommune er en landkommune, fandt, at kommunen havde haft hjemmel til at pålægge grundejerne i sommerhusområderne de fremtidige almindelige driftsudgifter.

Miljøministeriet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at foretage sig videre i sagen.

Det oplystes endelig, at miljøministeriet for tiden forbereder et forslag til lov om betalingsregler for spildevandsanlæg.

Jeg meddelte herefter miljøministeriet, at jeg ikke foretog videre i sagen på det foreliggende grundlag bl.a. under hensyn til det oplyste om, at ministeriet forberedte et forslag til lov om betalingsregler for spildevandsanlæg.